

CILLA A ROLF
BÖRJLINDOVCI

TIEŇ NAD LESOM

ÁKAR

CILLA A ROLF
BÖRJLINDOVCI

TIEŇ
NAD LESOM

Preložila Mária Bratová

IKAR

Cilla and Rolf Börjlindovci
SKUGGA ÖVER SLAGTJÄRN

Copyright © Cilla & Rolf Börjlind 2025
by Agreement with Grand Agency
Translation © 2025 by Mária Bratová
Cover design © 2026 by Emil Křížka
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0644-7

*... slimáčik, máčik, vystrč rožky...
ak ich nevystrčíš, podpálím ti dom
a ty zhoríš v ňom...*

Pôvodne šiel Gusum loviť ryby. Kúsok pod vodopádom mal oblúbené miestečko, ktoré si vyhlíadol, lebo tam nechodieval nikto iný. Odrazu však z dialky začul tlmené mrmlavé hlasy. Stiahol sa do ihličnatého lesa a pokúšal sa zistiť, odkiaľ prichádzajú. Predieral sa húštinou, hoci ho po tvári švihali konáre nahusto rastených stromov. Napokon zastal a vystrel ruky v sivých vlnených rukaviciach. Opatrne rozhrnul hrubé vetvy a vyzrel úzkou štrbinou. V dialke videl hladký a priestorný výbežok skalného vrchu a počul tlmené hučanie Slagãnskeho vodopádu, čo sa takmer rozplynulo vo vetre. Vedel, o aké miesto ide. Ocko mu spomínal, čo sa o ňom hovorí, a preto sa tam sám neopovážil chodiť.

Trochu sa nahol dopredu, aby lepšie videl.

Na skalnom výbežku sa týčili štyri stĺpy z plochých kameňov, na ktorých horeli pochoodne. Okolo stĺpov v širokom kruhu kráčali akési postavy. Tváre mali skryté v čiernych kapucniach, telá zahalené do ošúchaných hnedých zvieracích kožušín. Rytmické mrmlanie postáv sa vznášalo nad skalným výbežkom a rozplývalo sa vo vzduchu.

Najprv chcel zaspätkovať, lebo sa mu nepáčilo, čo vidí. Gusum, musíš sa vrátiť domov, pomyslel si.

Napriek tomu sa nepohol.

Keď z horizontu prestalo na skalú dopadať posledné rozptýlené svetlo, postavy zastali. Jedna z nich zdvihla ruku a dôrazným gestom ukázala na hustý lesný porast za výbežkom. Medzi kmeňmi stromov sa zjavil nahý muž. Na hlave mal kapucňu z drsnej jutoviny s dvoma vystrihnutými otvormi na oči.

Gusum naprázdno prehltal, potom zahryzol do rukavice.

Kruh zvieracích koží sa roztvoril, aby vpustil nahého muža. Len čo uprostred nich klesol na kolená, mrmlanie ustalo. Jedna z postáv vykročila z kruhu a zložila si z hlavy čiernu kapucňu. Bol to chlap v strednom veku. Podišiel ku kľačiacemu mužovi. Rýchlym pohybom mu strhol z hlavy jutovú kuklu a čosi zdvihol do vzduchu.

Gusum sa pokúšal rozoznať, čo to je. Videlo sa mu, že vidí umrlčiu lebku. Ľudská lebka? Sklopil zrak. Vtom sa nad skalou ozval prenikavý krik. Gusum musel zdvihnúť hlavu. Postavy opäť krúžili, tentoraz so zdvihnutými rukami a s pohľadmi upretými na oblohu.

Ani jedna z nich nesledovala výjav, čo sa naskytol Gusumovým očiam: kľačiaci postava odrazu padla na tvár a čelom narazila na žulu. Keď sa telo krčovito roztriaslo, Gusum pustil pridržané kónáre a ozlomkrky uháňal preč.

*

Ani tá jediná pouličná lampa, čo bola v dedine, nesvietila a zákruta sa ponorila do tmy. Mužovi v koženom kabáte a v čiernych okuliaroch to však neprekážalo. Spoliehal sa na svojho vodiaceho psa, na mocného bieleho labradora. Navyše ho v kockovanej flísovej mikine sprevádzala aj žena, ktorá žila neďaleko. Anita Forsbrandtová. Držala ho pod pazuchou. Bok po boku pomaly vykračovali po obecnej hradskej.

„Lundgrenovci maľovali dom,“ povedala Anita.

„Rovnakou farbou?“

„Nie, trochu väčšmi na tehlovočerveno. No len južnú fasádu.“

Slepec prikývol. Dedinu poznali obaja. Nevidomý muž zvnútra, žena zvonka, lebo tu žila dlhé roky. Bývala povyššie obce na statku Musgården. Muž, ktorého držala pod pazuchou, sa volal Niek van der Graeff. Boli dobrí priatelia, ale nič viac. V istom období si želala, aby si boli bližší, no tie časy už pominuli. Teraz ich spájalo iné puto.

„Čo je?“ opýtala sa Anita, lebo Niek sa zastavil.

Odhrnul si z tváre dlhé biele vlasy a otočil hlavu. Anita sa obzrela rovnakým smerom. Vari začul motor auta? Vedela, že Niek má mimoriadne vyvinutý sluch, začuje aj trávu rásť. Zrazu zaklonil hlavu, svaly sa mu napli a telo zachvelo.

Anita ho takto videla neraz a vždy sa cítila nepríjemne. Uvedomovala si totiž, čo Niek práve prežíva.

„Čo vidíš?“ opýtala sa.

Napätá tvár sa mu uvoľnila, keď odvetil:

„Seiten.“

Niek sa rýchlo prežehnal, spustil ruku a dovolil psovi, aby mu ju olízal. Anita vedela, že vypytovať sa nemá zmysel. Keby jej to chcel vysvetliť, urobil by to.

mlčky kráčali ďalej. Medzi domami povieval vietor. V záhrade natrafil na zvonkohru a rozozvučal ju. Cinkanie doliehalo až na hradske.

„Pozerá sa?“ opýtal sa Niek.

Práve prechádzali okolo nízkeho dreveného domu. Závesy na všetkých oknách boli zatiahnuté. Anita sa otočila k domu. Medzi dvoma závesmi zbadala úzku škáru, cez ktorú ich potajomky sledoval pár očí.

„Áno,“ odvetila Anita. „Asi jej nie je dobre. Mávate ešte hodiny?“

„Nie.“

Dvojica došla na kraj dediny k Sále Kráľovstva. Pred ňou sa rozlúčili. Niek poskladal slepeckú palicu a sivou bránou vošiel do budovy. Anita sa po chvíli stratila v tme.

Škára v závese sa uzavrela.

*

Oveľa neskôr krátko po polnoci sa mesiac predral cez mraky a vrhol svoje studené modré svetlo na rozľahlú plošinu, vyčnievajúcu zo skalného vrchu.

Bola prázdna.

Ukázal sa len tieň štvornohého zvieräťa, čo sa vykradlo z hustého lesa, chvíľu vetrilo a zamierilo k veľkému flaku na kameni. Drsným jazykom ho nenásytne olizovalo. Hukot vodopádu vlkovi neprekážal, zarazil sa až vo chvíli, keď k nemu doľahol ženský hlas. Tmu preťal prenikavý, nástojčivý výkrik. Vlk prestal olizovať škvrtu na kameni a podišiel k okraju výbežku. Sadol si na zadné laby, zdvihol hlavu a zavyl. Ženský hlas sa v okamihu odmlčal, len medzi skalami ešte chvíľu znela ozvena. Vlk sklonil hlavu, vstal a mäkkými pohybmi zamieril do lesa.

Kvapky rosy na pavúčej sieti v brusničí vytvárali jagavý vzor. Ranný chlad sa ešte vždy plazil pri zemi. Zrejme preto sa trochu triasol. Vedel, že sa oteplí, lebo si pozrel predpoveď počasia, podľa ktorej by malo byť polojasno, možno dokonca slnečno.

Zatiaľ to tak nevyzeralo.

Zbraň oprel o hrubý kmeň borovice, vytiahol škatulku so žuvcím tabakom a hrudku z neho si vložil pod hornú peru. Patril ku generácii, ktorá pohrdala balenými porcami. Ku generácii mužov, ktorí pohrdali všetkým, čo nebolo ako kedysi. Škatulku vopchal do vrecka tmavozelenej bundy a prsty si utrel do nohavíc, štýlových a funkčných maskáčov. Siahol po zbrani, ale strhol sa. Dlhoročnou poľovníckou skúsenosťou si vytvoril schopnosť zachytávať všetko aj kútikom oka. Ako teraz. Rýchly pohyb medzi kmeňmi. Srnka, alebo vlk? Lenže to, čo jeho oko zazrelo v dialke, malo iba dve nohy. Patrili vysokému chlapovi, ktorý sa pohyboval pod skalnou stenou. Poľovník sa vystrel a sledoval, ako sa chlap vrhá na zem, rýchlo vstáva a kráča ďalej. Čo ho vydesilo? Medveď, alebo vlk? V tomto lese ich je dosť. Poľovník siahol po zbrani, pevne ju uchopil a vykročil ku skalnému vrchu. Už bol takmer pri ňom, keď si v brusničí všimol veľký plastový kanister. Čupol si. Kanister bol plný sivej tekutiny. Poobzeral sa. Chlap medzitým zmizol a zavládlo ticho, prerušované len klepkaním tetrovov. Ale to by chlapa sotva vydesilo.

Poľovník sa vrátil na svoj post. V lese vládol pokoj, typický pre divoký les. Nijaký pohyb nenaznačoval prítomnosť nebezpečnej zveri. Znova teda položil zbraň, no vtom zacítil kyslastý zápach,

ktorý nevedel pomenovať. Poobzeral sa a o kúsok ďalej medzi stromami, oproti širokánskej borovici zbadal obrovské mravenisko. Takých už videl zopár, no toto lámalo všetky rekordy. Odhadoval, že do výšky meria asi tri metre a po obvode môže mať približne jedenásť metrov. Keď podišiel k nemu, všimol si, že z jednej strany je rozkopané.

Jazvec, pomyslel si, alebo žlny.

Až keď mravenisko obišiel zozadu, uvidel, čo zrejme tak veľmi vydesilo neznámeho: z hromady zeme zasypanej ihličím vytrčala paža, pokrytá hemžiacimi sa červenohnedými lesnými mravcami.

Vyplul žuvací tabak a premáhal nevolnosť.

*

Zvyčajne používal holiaci strojček, ale v niektoré dni, keď nemal stres, napríklad dnes, uprednostňoval britvu. Bohatú penu si nanášal mäkkou štetkou a odstraňoval britvou s mahagónovou ergonomickou rukoväťou. Súpravu si kúpil v Benátkach v ktorejši bočnej uličke. Bola drahá, ale stála za to.

Ulf Molin si ju užíval.

Do nosa mu prenikla vôňa čerstvo uvareného espressa. Uvedomil si, že aj túto pohodu si naozaj zaslúži. Po mesiaci mal prvý voľný deň a rozhodol sa, že naplno využije každú minútu. Na policajnej stanici v Strömsunde požiadal, aby ho vyrušovali iba v mimoriadnom prípade – veril, že kolegovia správne posúdia, čo spadá do kolónky „mimoriadny“.

O krok poodstúpil a v zrkadle si skúmal tvár. Nezbadal nijaké výrazné vrásky, iba jednu ledva viditeľnú jazvu na líci, pamiatku na záťah proti drogovým dílerom v Östersunde, no inak vyzeral ako vždy. Aspoň vo vlastných očiach. V očiach jeho ženy starol akosi rýchlo. Spôsobilo to priveľa nadčasov, priveľa nezdravej stravy, priveľa bezsenných nocí a premýšľania o rozličných zločinoch.

V jej očiach pôsobil zničene.

Jemu sa však nepáčilo, ako sa mu nad čelom zväčšujú lysiny. Ved' ešte nemá ani štyridsať. Pomaly sa začal desiť dňa, keď si bude

musieť oholiť hlavu, aby nevyzeral ako šašo. Z času na čas natrafil na mužov vo svojom veku, ktorí sa podobné poníženie usilovali zakrývať nosením chvosta, no tento maskovací manéver nemienil nikdy využiť.

Napenil si bradu a britvou si hladkal pokožku. V pozadí sa ozvalo zvonenie mobilu. Jeho mobilu.

„Matilda! Zoberieš to? Holím sa!“

Britvu opláchol pod prúdom teplej vody a opäť sa zameral na bradu.

„Nech sa páči.“

Vo dverách kúpeľne stála Matilda s mobilom v ruke. Pozrel sa na ňu a zavrteľ hlavou. Vystrela k nemu ruku.

„Mimoriadna záležitosť.“

*

Volá sa Emmy Sunna, má tridsaťdva rokov a posledných päť rokov pracuje v Strömsunde ako policajná asistentka. Prvá z rodiny sa rozhodla pre povolanie policajtky a nikdy to neolutovala. Zároveň bola prvá, kto si dal urobiť pírsing do jazyka. Malú striebornú guľôčku si však v napätých situáciách vyberala. Výrazné hnedé oči dodávali svojský vzhľad jej tvári a široké plecيا zasa prirodzenú autoritu.

V tejto chvíli hliadkovala na Vildmarksvägen, vlastne skôr len upozorňovala na svoju prítomnosť. Policajné vozidlo odjakživa pôsobilo v doprave ako spomalovač. V skutočnosti šlo o nezázivnú úlohu, a keď zamierila na cestu k dedine Slagtjärn, cítila len nepokoj. Pred informačnou tabuľou s názvom obce pribrzдила a zabočila na hospodársky dvor. Vystúpila, napravila si uniformu a policajtskú čiapku si pevnejšie nasadila na husté tmavé vlasy. Rázne vykročila k domu a zabúchala na dvere. Pod okienkom na dverách visela podomácky vyrobená drevená tabuľka s menom Jonas Kraft. Emmy si pripravila policajný preukaz. Fotografia v ňom sa jej nepáčila, ale s tým sa nedalo nič robiť. Znova zabúchala.

„Polícia! Otvorte!“

Nikto nereagoval. Emmy sa dotkla dverí. Neboli zatvorené. Ne-nápadne sa poobzerala, až potom ich opatrne otvorila. V hale ju obklopila tma a pod nohami jej pri každom kroku zavrzgala drevená podlaha. Ruku položila na puzdro pištole.

„Jonas Kraft!“

Jej hlas sa rozľahol po celom dome. No odozvy sa nedočkala. Podlaha pri ďalších krokoch opäť zavrzgala. Vtom sa pred ňou vynoril muž. Mal hrubé črty tváre a nahú hrud', spodnú časť tela zahalenú zásterou. Jonas Kraft.

„Dopekla, čo to má znamenať? Čo tu chceš?“ zhúkol.

Emmy prikročila k Jonasovi, pritisla dľaň na jeho hrud' a tlačila ho do miestnosti.

„Zbytočne odporuješ, nemá to zmysel!“

Emmy odtlačila Jonasa do neupratanej kuchyne a usadila na kuchynskú pohovku.

„Viem, ako sa zaobchádza s takými ako ty!“

Emmy si jediným rýchlym ťahom stiahla nohavice aj nohavičky, strhla Jonasovi zásteru a odhalila jeho impozantné vzrušenie. Jonas sa oprel dozadu. Emmy naňho obkročmo dosadla a začala sa rytmicky pohybovať. Jonas stonal a ona sa hrýzla do pery. Po-náhľala sa.

V náprsnom vrecku uniformy jej zvonil mobil.

Rýchlo ho vybrala. Na displeji svietilo meno ULF MOLIN.

„... dopekla.“

Spomalila a počúvala. Po chvíli vyhrfkla:

„Idem tam!“

Ukončila hovor a naklonila sa k Jonasovi.

„Teraz si musíme švihnúť.“

Vzájomnými intenzívnymi pohybmi sa páriku spoločne podarilo dosiahnuť orgazmus. Emmy zliezla z Jonasa a siahla po rolke papierových utierok. Jonas sledoval, ako sa utiera.

„Mali by sme sa zobrať,“ povedal.

„Prečo?“

Emmy si natiahla nohavice. Jonas jej podal škatulku.

„Ráno som napiekol koláčiky.“

„Ďakujem.“

„Čo sa stalo?“

„Niekoho našli v lese.“

„Pytliaci?“

„Nie. A daj si zásteru.“

*

Emmy zistila Ulfovu približnú polohu. Išlo o lesnú oblasť, ktorú poznala pomerne dobre. Začínala sa na okraji obce, v ktorej žije. Do lesa chodila často, neraz v spoločnosti svojej najlepšej priateľky Veroniky, ktorá trénovala orientačný beh od čias, keď spolu navštevovali gymnázium v Strömsunde.

Preto dobre vedela, na ktorú úzku cestičku musí odbočiť a kde je závora. Zvyčajne bývala otvorená. Les patril okresnej píle a tá nemala dôvod závoru zamykať. Aj teraz ju hravo zdvihla a pokračovala ešte užšou cestičkou, lemovanou tmavým a hustým ihličnatým porastom. Po dobrej štvrthodine jazdy pribrzdila. Na konci cestičky zbadala muža v poľovníckom oblečení. Jednou rukou na ňu zamával, v druhej držal zbraň. Emmy sa odviezla čo najbližšie k nemu, potom vypla motor a vystúpila z auta.

„Jens Larsson?“ opýtala sa.

„Áno.“

„Vy ste nám volali?“

„Áno.“

Emmy otvorila kufor, vybrala z neho kotúč policajnej pásky a pár zodratých zelených číziem. Nádej na slnečné lúče sa stratila, rozpršalo sa. Zamkla auto a podišla k Larssonovi.

„Pôjdem za vami.“

Stromy zahaloval vlhký opar. Dvojica napredujúca mokrým machom vystrašila párik kulíkov. Emmy sa vyhýbala rozhovoru o dôvode, pre ktorý sa stretli, čím napokon donútila Larssona, aby sa rozrečnil.

„Krátko predtým, než som to uvidel, z lesa utekal akýsi chlap.“

„Aha.“

„Myslel som si, že ho vydesilo nejaké zviera, veď inak by nemal prečo uháňať tak zbesilo.“

„To nie. Ako vyzeral?“

„Bol dosť ďaleko, takže neviem.“

„Mladý? Starý?“

„Nepovedal by som, že bol starý, ale urastený a akoby trochu nemotorný. Tu je to.“

Jens Larsson zastal a ukázal pred seba. Pred ním sa týčilo vysoké mravenisko.

„Na zadnej strane,“ dodal.

Emmy pomaly obišla obrovské mravenisko a vzápätí uvidela, o čom hovoril poľovník: z kopy vytrčala paža, pokrytá hmýriacimi sa lesnými mravcami.

„Vyzerá to fakt odporne,“ ozval sa Larsson.

Emmy mlčky vytiahla z vrecka mobil. Jednak chcela zdokumentovať, čo vidí, jednak sa tým usilovala udržať v šachu pocity – kamera ju zaštitila pred morbidným výjavom. Nasnímala veľa záberov paže s mravcami aj mraveniska. Ruka, v ktorej držala mobil, sa jej trochu triasla. Len čo dofotila, zábery odoslala Ulfovi.

„Nechutné, však?“ opýtal sa Larsson.

Emmy nevedela, čo na to povedať. Bolo to jej prvé priame stretnutie s vraždou. Lebo nepochybovala, že išlo o vraždu. Naplo ju. Mŕtve telá videla aj predtým, utopencov či samovrahov, no toto bolo čosi úplne iné.

Mŕtvola v mravenisku.

Zavolała Ulfovi, aby zistila, či dostal fotky.

„Videl som ich,“ odvetil. „Kenneth s technikmi už vyrazili z Östersundu. Ako ti je?“

„Ešte sa ozvem.“

Emmy ukončila hovor a zahľadela sa na les. Búrlivý sex s Jonasom na kuchynskej pohovke akoby sa odohral pred celou večnosťou. A čo ešte tie koláčiky? Ktoré vlastnoručne napiekol?

„Tam ďalej leží plastový kanister.“

Larsson ukazoval medzi stromy. Emmy to vrátilo do reality a opäť sa stala policajtkou. Niekoľkými krokmi sa dostala ku kanistru, čo trčal medzi niekoľkými balvanmi zarastenými machom, a natiahla si gumené rukavice. Opatrne odskrutkovala čierny uzáver a ovoňala obsah nádoby.

„... mláto.“

Zaskrutkovala vrchnák a kanister nechala na mieste. Obzrela sa na Larssona, ktorý si vyberal z dózičky žuvací tabak a pod peru si vložil poriadnu guču.

„Dáte si?“ ponúkol Emmy.

„Nie.“

Emmy si stiahla gumené rukavice a skúmavo sa zadívala na Jensa Larssona.

„Nie ste tunajší.“

„Nie.“

„Patríte k poľovníckemu spolku?“

„Nie,“ odvetil Larsson.

„Čo tu teda robíte?“

„Rád sa prechádzam po lese.“

„So zbraňou?“

„V týchto končinách sa vyskytujú vlky.“

„Ktoré sa nesmú strieľať,“ dodala Emmy.

„Teraz nie.“

„Takže?“

„Človeka môže napadnúť kadečo.“

Emmy kývla hlavou na pušku.

„Máte na ňu licenciú?“

„Áno.“

„A máte ju pri sebe?“

„Nie. Len poľovnícky preukaz.“

Larsson vopchal ruku pod zelenú bundu a vytiahol poľovnícky preukaz. Emmy ho rýchlo prebehla pohľadom.

„Ako dlho ste tu? V tomto lese,“ opýtala sa.

„Niekoľko hodín.“

„Videli ste iných ľudí? Alebo len toho človeka, ktorý odtiaľto utekal?“

„V dialke som zazrel ešte dve osoby, podľa mňa zbierali lesné plody, no nedostal som sa k nim blízko.“

„Boli to muži, alebo ženy?“

„Neviem, nedoviedel som.“

„Kde sa pohybovali?“

Larsson ukázal medzi stromy.

„Tam niekde... ale dosť ďaleko. Ozaj, ešte čosi! Videl som aj nejaké dievča v tréningovom oblečení, na chrbte malo batoh a bežalo.“

Emmy tušila, koho videl. Z vrecka vytiahla malý poznámkový blok a pero.

„Adresu a telefónne číslo.“

Zapísala si údaje, čo jej nadiktoval Larsson.

„Máte pri sebe legitimáciu?“ pokračovala.

„Iba vodičák. Chcete ho vidieť?“

„Určite.“

Larsson jej podal vodičský preukaz a Emmy si ho mobilom od-fotila.

„O týždeň stratí platnosť,“ upozornila ho.

„Viem.“

„Už ste požiadali o nový?“

„Áno. Prečo?“

Emmy mu vrátila preukaz.

„Lebo fotka nie je na zahodenie.“

Vyzula si gumáky a odložila ich do kufra auta. Larsson odišiel na svojej štvorkolke. V prípade potreby vedela, kde ho nájde. Dážd' trochu ustal, preto sa s mobilom v ruke oprela o chladič a rozhodla sa vybaviť telefonáty, lebo kým dorazia technici, chvíľu to potrvá. Prvý hovor smeroval k dlhoročnej priateľke.

„Ahoj, Veronika, tu je Emmy. Trénovala si dnes v lese za Slag-tjärnom?“

„Áno... nocovala som na našom statku. Odkiaľ to vieš?“

„Videla si niekoho v lese?“

„Nie. Prečo?“

„Nijakých zberačov?“

„Nie. Prečo sa ma na to pýtaš?“

„V mravenisku sa našlo čosi... Nestretla si sa tam s nejakým poľovníkom?“

„Nie. Vieš, že keď trénujem, som ako v bubline, na ušiach mám slúchadlá a... Čo ste to vlastne našli?“

„To ti zatiaľ nemôžem povedať. Ozvem sa. Ahoj!“

Jej predpoklad sa potvrdil. Poľovník videl v lese Veroniku Forsbrandtovú, ktorá tam trénovala. Patrila k výborným orientačným bežkyniam a získala už niekoľko medailí na majstrovstvách Švédska. V okrese bola veľmi populárna a obľúbená. Emmy sa ulavilo, že rameno trčiacie z mraveniska nenašla Veronika.

Nasledujúci telefonát patril šéfovi.

„Ešte vždy si pri mravenisku?“ opýtal sa Ulf.

„Nie, už čakám na ceste. Ukážem Kennethovi, kadiaľ treba ísť. A to miesto som ohraničila páskou.“

„Ako to dopadlo s Jensom Larssonom?“

„Podľa mňa pytliačil.“

„Prečo si to myslíš?“

„Skôr ide o môj pocit, vyzerá na to, je to ten typ. Poznačila som si jeho osobné údaje. No a kúsok od mraveniska leží plastový kanister plný mláta.“

„Niekto si doma varí pivo.“

„Pravdepodobne. Odstraňovanie zvyškov v lese patrí k tunajším tradíciám.“

„Viem.“

„Larsson tvrdil, že videl z lesa utekať nejakého muža,“ pokračovala Emmy. „Možno to bol ten, kto tu chcel zakopať kanister, a náhodou pri tom vyhrabal pažu.“

„To je možné. Ako vyzeral ten chlap?“

„Skôr mladý než starý a vysoký. Viac som z Larssona nedostala.“

„Poznáš v okolí niekoho, kto doma varí pivo alebo páli pálenku?“

„Áno. Tvär-Pärov syn Gusum. Venuje sa tomu.“

„Mohol to byť on?“ uvažoval Ulf.

„Zrejme. Len čo dorazí Kenneth, zájdem k nim.“

„Fajn. Ako sa cítiš?“

„Na ten pohľad nezabudnem nikdy.“

„Chápem.“

Emmy sa rozlúčila a zvažovala, že zavolá Jonasovi. Povedala si však, že to nie je najlepší nápad. Kládol by jej otázky, na ktoré nechcela a ani nesmela odpovedať. Otvorila dvere a z auta vybrala škatulu s čerstvými koláčikmi.

*

Statok ležal trochu odruky, hneď za ním sa začínal les. Hlavnou budovou bol drevený zrub. Časť z neho pochádzala z devätnásteho storočia. Časom k nemu pribudla prístavba z tmavých tehál. Nebola pekná, ale funkčná, lebo budova sa rozšírila o kuchyňu a ďalšiu spáľňu. Statok vlastnil Pär Ljunghed, v obci známy ako Tvär-Pär. Žil tam s dospelým synom Gusumom, starým mládencom, ktorý sa z domu zrejme neodstahuje nikdy. Uprostred dvora stál ošarpaný stožiar. Emmy nikdy nevidela, že by na ňom visela zástava. Zastala za bráničkou, natiahla si gumené rukavice a vybrala z auta kanister, čo ešte v lese vložila do veľkého priesvitného umelohmotného vreca.

Skôr než prešla do polovice dvora, vchodové dvere sa otvorili a v ústrety jej vyšiel nízky starý muž vo vyšúchanom, ale čistom obleku, v motýliku s červenými bodkami a s nakrátko pristríhnutými upravenými fúzikmi. Tvär-Pär. Znepokojene sa spýtal:

„Čo zasa vyviedol?“

„Nič. Iba sa s ním chcem porozprávať.“

Emmy vykročila za mužom a vošla do domu s kanistrom v ruke. Nebola tu prvý raz, preto sa necítila zaskočená. Každý iný návštevník by sa veľmi čudoval. Hala a izba, ktorými prešla, boli priam zahádzané, hoci ťažko povedať čím. Kopilo sa tu všetko, počnúc

oblečením, nábytkom, náčiním, prepravkami, bicyklami a stovkami iných vecí. To všetko sa utápalo v zápachu stuchliny. Emmy sa v duchu vždy čudovala, ako to vydrží tento vždy upravený starý muž.

Vošla do kuchyne. Stôl, lavice aj výrazne červené kuchynské skrinky boli z laminátu, na strope svietili dve silné neónky a podlahu pokrývalo zelené linoleum. Farebná kuchyňa. Pri stole sedel urastený mladý muž. Tvár mal hladkú a okrúhlu ako palacinka. Gusum. Svetlé vlasy mal starostlivo učesané, na rukách sivé rukavice. V jednej ruke držal tenkú ceruzku, na stole pred ním ležal skicár.

Tvär-Pär s vystretým chrbtom sa postavil k drezu.

„Ahoj, Gusum,“ pozdravila Emmy.

Gusum pokýval hlavou. Emmy si prisadla k stolu, kanister si postavila medzi nohy.

„Bol si dnes v lese?“

Gusum priložil ceruzku k papieru.

„Tento kanister je tvoj?“

Emmy ho postrčila k nemu. Gusum sa ani nepohol.

„Našli sme ho v lese. Je tvoj?“

Gusum sklopil oči a civel na skicár. Emmy sa pozrela na Tvär-pära, no ten len pokrčil plecami.

„Vieš, že odpovie, iba keď sám chce.“

„Bolo by fajn, keby chcel teraz.“

Emmy sa znova otočila ku Gusumovi.

„Gusum... myslím si, že si v lese videl čosi veľmi nepríjemné, a chápem, že o tom nechceš hovoriť. Mňa zaujíma, iba či si tam bol! A nezaujíma ma, či je v tom kvas alebo mláto, potrebujem však vedieť, či si tam bol?!“

Gusum pustil ceruzku, začal sa knísať a dlaňami si šúchal stehná. Emmy si uvedomovala, že pri pohľade na mravenisko bola sama veľmi šokovaná a zdesená, takže spolucítila s Gusumom. Teda, ak to bol naozaj on, kto utekal z lesa. Skúsila to znova:

„Je to tvoj kanister?“

Gusum zdvihol hlavu a pozrel sa na otca. Tvär-Pär si nervózne potáhal motýlika. Emmy s kanistrom vstala.

„Pär, veci sa majú tak, že na ňom určite nájdeme odtlačky prstov, preto bude lepšie, ak si to vyjasníme hneď teraz.“

„Lenže on má vždy natiiahnuté rukavice.“

„Vždy?“

„Áno.“

„Prečo?“

„Lebo sa bojí svojich rúk. Je to tak, Gusum, však?“

„Bojím, áno.“

Viac nepovedal.

Emmy s kanistrom vyšla na dvor. Bola si viac než istá, že patrí Gusumovi, ktorý sa ocitol pri mravenisku. Zatiaľ však netušila, či pažu vyhrabal sám, alebo vytrčala, už keď prišiel. Otvorila kufor a práve doň stihla vložiť kanister, keď jej zavolať Ulf.

Hovor trval veľmi krátko.

Šéf ju požiadal, aby sa okamžite vrátila k mravenisku.

Medzitým sa zotmelo a v lese by sa ťažko orientovala. Emmy mala, našťastie, baterku, takže napredovala bez väčších problémov. Z dialky sa niesol krátky prenikavý štekot, ale nevšimla si to.

Po ďalších metroch odložila baterku. Medzi kmeňmi zbadala silné svetlo, ktoré jej ukazovalo cieľ cesty.

To svetlo sa šírilo z reflektorov rozostavaných do štvorca. Keď podišla ešte bližšie, uvidela, že mravenisko je celé zastrešené veľkým žltým stanom, v ktorom sa pohybovali tmavé siluety.

„Ahoj.“

Emmy sa strhla. Neďaleko nej v tieni postávali kolegovia a fajčili. Jedným z nich bol Ulf. Šéf fajčí? preletelo jej hlavou.

„Ako to ide?“ opýtala sa.

Ulf ukázal na stan. Emmy podišla bližšie a nadvihla rožok celty vo chvíli, keď Kenneth a ďalší technik opatrne vyberali z mraveniska nahé telo a kládli ho na nosidlá. Bolo posiate nepravidelnými,